

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Enefte Behandling af Forslag til Beslutning, stillet af Folketingsmanden for Rjøbenhavns 1ste Valgtreds (Trier) m. fl.

(Forslaget findes i Tillæg A.)

Formanden (Sofus Høgshro):

Som det vil erindres, foreligger denne Sag til eneften Behandling efter Reglerne for Lovforslags 2den Behandling. Der er intet Ændringsforslag stillet. Det er altsaa Beslutningen i dens Helhed, som foreligger til Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Trier): Jeg tror at kunne motivere dette Forslag til Beslutning i al Korthed, saa meget mere som Motiveringen deraf allerede findes i den Betænkning, som det i den foregaaende Sag nedsatte Udvalg har afgivet. Det er nu fra de forskellige Sider indrømmet, at det Grundlag, hvorpaa Forslaget til Beslutning hviler, er rigtigt. Vaade den virkelige og den fungerende Krigsminister have jo indrømmet, at selv om der fra anden Side maaste kan være rejst Tvivl om Rækkevidden af Lovens Ord paa dette Punkt, ere i alt Fald Administrationens to Spidser enige med dem, som mene, at de 10 Aar, den i Loven fastsatte Grænse, i Virkeligheden vare udløbne den 19de Oktober forrige Aar. Naar det altsaa er Tilfældet, at den vedkommende Chef endnu i dette Øjeblik sidder i sin Stilling, er det Administrationen, som maa drages til Ansvar for, at Lovens Ord ikke ere blevne fuldtegjorte, og jeg mener, at Folketinget her i alt Fald maa udtale sin bestemte Misbilligelse af, at man ikke har følt sig forpligtet til at følge Loven, men har set bort fra den, tilmed, saaledes som den er opfattet af selve de ledende Ministret. Hvis noget saadant ikke paatales, vilde derved Grænserne mellem Administration og Lovgivningsmagt forrykkes i en saadan Grad, at det ikke blev muligt nogen Sinde at have et klart Blik for, hvor disse Grænser ligge, og da det i dette Tilfælde er Administrationen, som ikke har vist sig Lovgivningens Bestemmelser hørig, er det jo Lovgivningsmagten, som har at udtale, at noget slikt ikke burde have fundet Sted og heller ikke i Fremtiden bør finde Sted. Det er derfor, at Forslagsstillerne have fremlagt dette Forslag til Beslutning, som gaar ud paa, at Folketinget udtaler sin Misbilligelse af, at Krigsministeren i Strid med Bestemmelserne i Hær-

loven, særlig dens § 124, har ladet Oberst K. A. B. Tobiesen forblive i Posten som Chef for Officersstolen ud over den 19de Oktober f. A. Jeg skal anbefale Forslaget til det høje Tings Vedtagelse.

K. Bøjsen: Det er altsaa erkendt af den fungerende Krigsminister, at Loven er saaledes at forstaa, at Fristen i Virkeligheden er udløbet den 19de Oktober, og at der altsaa mellem Flertallet i Udvalget og Krigsministeriet er Enighed om, at der er passeret noget Lovstridigt, derved at denne Frist, den 19de Oktober, er blevet overset. Naar noget saadant er sket — og jeg er ligeledes af den Mening, at Loven er saaledes at forstaa, at de 10 Aar ere udløbne den 19de Oktober — er det jo for saa vidt ogsaa ganske rigtigt, at der kan blive Spørgsmaal om Udtalelse af en Misbilligelse af noget, som man erkender for at være Lovstridigt. Naar der derfor bliver Spørgsmaal om Afstemningen over det foreliggende Forslag til Beslutning, vil det jo være ret vanskeligt at stemme imod denne Udtalelse, der i og for sig kun siger, at der er sket noget Lovstridigt, og at Tinget misbilliger det. Naar jeg ikke desto mindre ikke har været Medforslagsstiller til det foreliggende Forslag til Beslutning, ligger dette i forskellige Hensyn. For det første har jeg den Opfattelse, at et Skridt som det, at Folketinget udtaler en misbilligende Beslutning over en Minister ikke rettelig bør foreslaas, medmindre det er en Sag, der ikke alene er uomtvistelig klar, men ogsaa af en saadan Bægt, at Vedtagelsen af denne Beslutning med Nødvendighed maatte antages at medføre en Løsning enten ved den paagældende Ministers Afgang eller ad anden Vej. Jeg tror, at man vil handle ret i ikke at opfordre Tinget til Udtalelse af Beslutninger, ved hvilke Tingets Ords og Beslutningers Bægt ikke bliver styrket, men snarere svækket. Men der er et andet Hensyn, der ligeledes har afholdt mig fra at være Medforslagsstiller til denne Beslutning, og det er det, at det synes temmelig uklart, hvilke Ministre der i Virkeligheden skulde rammes af den foreslaaede Misbilligelse. Det er jo klart, at efter Forslagets Ordlyd vilde det være Krigsminister Thomsen, der snarest maatte tage dette som en Misbilligelse, rettet mod sig; thi han var fungerende Minister paa det Tidspunkt, da Aaret udløb, og da altsaa det Forhold indtraadte, at den ulovlige Overstøden af Fristen skete. Men paa den anden Side tror jeg, at i Virkeligheden burde en Misbilligelse af den foregaaende Lovstridighed adresseres andetsteds hen, idet